

František Hrubín : Pohádka o Květušce
(úvod - zkráceno)

Když sešel sních a jaro nastalo,
zahradce tolik se tu stýskalo,
neměla pro koho kvést a zrát,
nebyl tu, kdo by ji měl rád.

I začala se jednou steskem chvět
a strásla na vonnou hromádku
růžový květ a bílý květ
a dala v ní život děvčátku,
a že se z květů narodilo,
Květuška všichni mu říkali,
květiny, ptáci, stromy, slunce
celé dny se s ním laskali.

Zahradka Květušce na zimu
vždy dobré ovoce nachystala
a potom se schoulila ve sněhu
a spokojeně spala, spala.

Jak se tu žilo Květušce?
Ta byla teprv spokojena.
Tak spolu žily sedm let,
než přišla ona hrozná změna.

Za jedné zimní noci slyší
Květuška na okno zaťukat.
Jde, na zamrzlé okno dýchne
a venku babičku vidí stát,
otevře jí a dál ji pozve.
Z podivné babičky jde mráz.
Vyrazí baba okno, zhasí oheň,
jak střípky ledu skřípá její hlas:

„Hej, děvče, zůstanu tu s tebou,
vyhánějí mě odevšad,
budeš mi sloužit ve dne v noci,
uděláš, co si budu přát!“

Nechala dveře otevřené,
sníh nahrnul se do síně,
lehla si do něho a spala.
Vyhaslo teplo v komíně,
Květuška pláče pod peřinou,
mráz v každém koutku světnice.
Chuděrka neví, že k ní přišla
dotěrná baba Zimice.

Zimice byla opuštěná
zlá dcera jedné kruté zimy,
jež lesy s ptáčky pomrzlými
zavála sněhem až po ramena.
K Zimici však se nehlásily
ty hodné zimy, zimy veselé,
pod jejichž sněhem pole sílí,
jež v každém děcku mají přítele.

Už nevím, co bych o tom psal,
Zimici cítím vedle sebe
a pero už mě v prstech zebe.
Pohádka, povídej to dál.

